

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/56/2022
Identifikačné číslo spisu:	1209217785
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1209217785.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovvej v spore žalobkyne Slovenskej republiky, zastúpenej Okresným úradom Bratislava, so sídlom Staromestská 6, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou PH Law s. r. o., Bratislava, Gorkého 4, IČO: 36 863 866 a advokátom JUDr. Vladimírom Ivančom, Bratislava, Na križovatkách 16834/78, proti žalovanej obchodnej spoločnosti AMK Holding, a. s., Bratislava, Vajnorská 8/A, IČO: 54 243 327, zastúpenej advokátskou kanceláriou inLegal s.r.o., Bratislava, Kamenárska 17A, IČO: 52 645 991, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava II pod sp. 8C/197/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2021 sp. zn. 14Co/232/2018 takto

rozhodol:

V dovolacom konaní pokračuje na strane žalovanej s obchodnou spoločnosťou AMK Holding, a. s., Bratislava, Vajnorská 8/A, IČO: 54 243 327 ako právnu nástupkyňou pôvodnej žalovanej obchodnej spoločnosti Rača Invest, s.r.o., Bratislava, Družstevná 2, IČO: 36 807 311.

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyni priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. februára 2015 č. k. 8C/197/2009-709 vyhovel žalobe a určil, že žalobkyňa je vlastníkom nehnuteľností - parcela registra "C", č. 9732/1, ostatné plochy o výmere 5500 m², parcela registra "C", č. 9733/2, ostatné plochy o výmere 6369 m², parcela registra "C", č. 9733/3, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1461 m² a parcela registra "C", č. 9733/7, zastavané plochy a nádvoria o výmere 963 m², zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, okres C. P., obec C. - mestská časť Q.Ž., katastrálne územie H., Okresný úrad Bratislava (prvý výrok). Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 757,75 eura (druhý výrok). 1.2. Žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným vo výroku rozsudku, kde nárok odôvodnila vlastníckym právom k sporným nehnuteľnostiam, ktoré boli od posledného zápisu nepretržite vo vlastníctve štátu. K zmenám dochádzalo podľa jej tvrdenia len v osobe

správca. Za nespornú súd prvej inštalácie považoval skutočnosť, že parcely č. 9732 a č. 9733 boli po roku 1948 vo vlastníctve Československého štátu v správe Danubia, bavnárske závody, n. p., a od roku 1952 v správe Závodov Medzinárodného dňa žien 8. marca, n. p. v Bratislave. Žalovaná nepreukázala žiadny relevantný titul na zmenu vlastníctva (§ 132, § 134 OZ) zo štátu na akýkoľvek iný subjekt. Žalovaná argumentovala tým, že v priebehu transformácie prešiel majetok národného podniku ZMDŽ do majetku štátneho podniku a následne do akciovej spoločnosti BCT. S touto argumentáciou sa súd prvej inštalácie nestotožnil, nakoľko predmetné nehnuteľnosti nikdy neboli vo vlastníctve ZMDŽ, n. p., ani jeho nástupcov, a od 70-tych rokov ani v jeho správe, nemohli tak byť súčasťou transformácie.

1.3. Súd prvej inštalácie konštatoval, že žalovaná sporné nehnuteľnosti nadobudla kúpnu zmluvou od spoločnosti PERGAMUM, s.r.o., ktorá ich nadobudla na základe Zmluvy o predaji podniku uzavretou s BCT. Táto zmluva bola výsledkom konkurzného konania vo veci úpadcu BCT. Zmluvný prevod nehnuteľností na obchodnú spoločnosť PERGAMUM, s.r.o. v konkurznom konaní podľa platného zákona o konkurze znamenal prelomenie zásady, že nikto nemôže na iného previesť viac práv než sám má. Súd prvej inštalácie sa v tejto súvislosti stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že v tomto prípade sa zákonné ustanovenie prelomenia tejto zásady (§ 93 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii) netýka konkurzných konaní začatých pred účinnosťou tohto ustanovenia (§ 206 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii). V zmysle vyššie uvedeného je teda prevod predmetných nehnuteľností na spoločnosť PERGAMUM s.r.o. zmluvou (a každého v reťazi nadobúdateľov) absolútne neplatným právnym úkonom, pretože do majetkovej podstaty boli zahrnuté nehnuteľnosti, ktoré neboli vo vlastníctve úpadcu. Súd prvej inštalácie konštatoval aj to, že vzhľadom na poznámku v tejto kúpnej zmluve o vlastníctve štátu k sporným nehnuteľnostiam, bola vylúčená dobromyseľnosť kupujúceho (právneho predchodcu žalovanej), a nemohli nastať ani následky podľa § 446 ObZ o nadobudnutí vlastníckeho práva od nevlastníka, v nadväznosti na ustanovenia Obchodného zákonníka o predaji podniku (§ 483 ods. 3 ObZ). Z týchto dôvodov súd žalobe vyhovel.

1.4. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyňi proti neúspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania.

2.1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) (v poradí prvým) rozsudkom z 18. októbra 2016 č. k. 14Co/407/2015-775 potvrdil rozsudok súdu prvej inštalácie v celom rozsahu (prvý výrok) a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (druhý výrok).

2.2. Súd prvej inštalácie správne skonštatoval, že rozhodujúcou otázkou v spore je preukázanie skutočnosti, či, a ak áno kedy, a akým spôsobom prešlo vlastnícke právo štátu na akciovú spoločnosť BCT, ktorá bola založená so 100 %-tnou majetkovou účasťou štátu, a v rámci konkurzného konania došlo k predaju tohto podniku súkromnej spoločnosti. V konaní z predložených listinných dôkazov bolo zápismi v PK vložkách do roku 1964 podľa odvolacieho súdu preukázané, že vlastníkom sporných parciel bol Čsl. štát; do roku 1948 v správe Danubia, bavnárske závody, n. p., a od roku 1952 v správe Závodov Medzinárodného dňa žien, n. p. v Bratislave. Odvolací súd uviedol, že z výpisov z evidenčných listov č. XX a č. XX vyplýva, že vlastníkom nehnuteľností bol Čsl. štát - Mestská správa školských a kultúrnych zariadení, na ktoré nadväzuje Hlásenie zmien v Evidencii nehnuteľností z 1. januára 1972, že nehnuteľnosti boli odovzdané do užívania Obvodnej hospodárskej správe školských zariadení a detských jasí. Tieto dôkazy podľa odvolacieho súdu osvedčujú, že k zmene vlastníctva štátu k parcelám nedošlo, menil sa len ich správca, resp. užívateľ. Právni predchodcovia akciovej spoločnosti BCT, a to národný podnik ZMDŽ, ktorý sa neskôr transformoval na štátny podnik, tak nikdy neboli vlastníkami parciel, ale mali ich len po určité obdobie vo svojej správe. Pokiaľ do akciovej spoločnosti BCT bol vložený celý hmotný majetok štátneho podniku ZMDŽ, tento vklad sa nevzťahoval na sporné nehnuteľnosti. Tomuto právnemu stavu zodpovedá aj poznámka v kúpnej zmluve uzavretej v priebehu konkurzu o predaji podniku - akciovej spoločnosti BCT kupujúcemu PERGAMUM, s.r.o., Bratislava, zo dňa 9. septembra 2005, v čl. II, časť A) Pozemky, bod. 2, že vklad vlastníckeho práva v prospech kupujúceho bude možný po zrušení vlastníctva zapísaného v prospech SR - Spojená škola a zápise geometrického plánu č. 14/2004 a vlastníckeho práva v prospech BCT, a. s. v konkurze. V zmysle uvedeného preto odvolací súd rozhodol tak, ako je vyššie uvedené.

3.1. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolaťka“).

3.2. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c)

zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

3.3. V dovolaní uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za zmätočné a nezrozumiteľné z dôvodu, že odvolací súd na jednej strane pripustil, že do akciovej spoločnosti BCT pri jej založení bol vložený celý hmotný majetok štátneho podniku ZMDŽ a na druhej strane tvrdí, že tento vklad sa netýkal sporných nehnuteľností. Poznámka o vlastníctve SR - Spojená škola bola v kúpnej zmluve uvedená z dôvodu, že vo veci prebiehalo konanie - protest prokurátora voči nezákonnému rozhodnutiu príslušnej správy katastra, v dôsledku ktorého bolo uvedené vlastníctvo SR - Spojenej školy zrušené. SR - Spojená škola teda nikdy nebola vlastníkom sporných nehnuteľností tak, ako to nesprávne uviedol odvolací súd o čo oprel aj svoje rozhodnutie, a teda žalovaná bola dobromyseľná, nakoľko nemala možnosť poznať podmienky konkurzného konania, ani cenu podniku, ani skutočnosti ohľadom poznámky a tiež vzhľadom na to, že predaj bol schválený súdom s následným povolením vkladu. V danom prípade sú podľa dovolateľky v kolízii dva princípy, a to princíp dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Vyššie riziko má niešť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, nakoľko ten nemá možnosť dozvedieť sa o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom konaní. Žalovaná dala do pozornosti odvolacieho súdu nález Ústavného súdu SR zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, ktorým bola poskytnutá ochrana vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa. Z obsahu nálezu vyplýva, že na „prevod“ majetku zo štátneho podniku na akciovú spoločnosť nebol potrebný nadobúdaci titul, pretože stále išlo o tzv. faktickú zmenu správy majetku štátu z jednej organizácie na druhú a nie jeho prechod či prevod, čo v konečnom dôsledku znamená, že túto zmenu nie je možné sankcionovať absolútnou neplatnosťou pre rozpor s právnou zásadou „nemo plus iuris“. V čase vyhlásenia konkurzu na majetok BCT, bola táto akciová spoločnosť v rukách súkromných osôb. Pokiaľ takto privatizovaný majetok od štátu získala akciová spoločnosť, ktorá v rámci speňažovania svojho majetku v zastúpení správcom konkurznej podstaty a so súhlasom konkurzného súdu previedla ďalšou kúpnu zmluvou s povoleným vkladom do katastra nehnuteľností na tretiu osobu, bolo potrebné poskytnúť ústavnoprávnu ochranu vlastníckeho práva tejto osobe aj v prípade, že by sa dodatočne zistilo, že predmetné nehnuteľnosti prevádzal „nevlastník“. Odvolací súd sa s predmetným nálezom nijak nevysporiadal.

3.4. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu zamietla. Zároveň žiadala odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť v zmysle § 447 písm. f) CSP, respektíve zamietnuť v zmysle § 448 CSP. Návrh na odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pokladala za nemožný, preto ho žiadala nepovoľiť.

5.1. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) uznesením z 31. júla 2018 sp. zn. 2Cdo/231/2017 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. októbra 2016 sp. zn. 14Co/407/2015 a vec vrátil na ďalšie konanie (prvý výrok).

5.2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolací súd v rámci argumentácie uvedenej v odôvodnení rozhodnutia nedal odpoveď na námietku žalovanej týkajúcu sa nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhol odpovedi na túto argumentáciu žalovanej, napriek tomu, že išlo o podstatnú otázku, ktorú uviedla dovolateľka aj v dovolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd, zaoberajúc sa uvedenou argumentáciou dovolateľky, by tak pristúpil k preskúmaniu rozsudku odvolacieho súdu a k riešeniu otázky, ktorou sa odvolací súd vôbec nezaoberal. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolateľke bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné oprávnenia postupom odvolacieho súdu, na ktorý možno primerane aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete.

6.1. Odvolací súd (v poradí druhým) rozsudkom z 26. októbra 2021 č. k. 14Co/232/2018-1012 rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 04. februára 2015 č. k. 8C/197/2009-709 potvrdil (prvý výrok). Žalobkyni proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (druhý výrok). Žalovanej proti žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu

100 % (tretí výrok).

6.2. Žalovaná v odvolaní namietala nedostatok aktívnej legítimácie na strane žalobkyne, nakoľko podľa žalovanej súd prvej inštancie na jednej strane tvrdí, že správa majetku štátu predstavuje súhrn oprávnení a povinností správcu k tej časti majetku štátu, ktorú mu štát zveril do správy. Na druhej strane tvrdí, že správa predmetných nehnuteľností nebola prevedená delimitačným protokolom na Krajský školský úrad, ale po jeho vzniku je Obvodný úrad jeho právnym nástupcom, a teda správcom sporného majetku. Odvolací súd poznamenáva, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil aktívnu vecnú legítimáciu žalobkyne, na ktorú poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Aktívna vecná legítimácia predstavuje také právne postavenie žalobcu, na základe ktorého mu podľa hmotného práva patrí žalobou uplatnené právo (nárok) alebo na základe ktorého má procesné právo uplatniť na súde žalovaný nárok. Žalobca má povinnosť uniesť v súvislosti s aktívnou vecnou legítimáciou bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu. Bremeno tvrdenia žalobca unesie už tým, že si určitý nárok uplatní na súde, aj pokiaľ túto skutočnosť výslovne v žalobe neuvedie. Žalobcu zaťažuje tiež povinnosť toto svoje tvrdenie v konaní preukázať, nakoľko je to žalobca, kto z tohto tvrdenia vyvodzuje pre seba priaznivé právne následky. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca svoje tvrdenia v predmetnom súdnom konaní náležite preukázal, preto mu prislúcha aktívna vecná legítimácia. Aktívne vecne legítimovaná v konaní je Slovenská republika.

6.3. Žalovaná v odvolaní namietala skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nezaoberal posúdením skutočností, kedy sporné pozemky prešli na školskú správu, keď predložené listinné dôkazy svedčia o nespornosti vlastníctva stavby školy, ktoré nebolo rozporované, ale nie vlastníctva k pozemkom. Súd prvej inštancie sa nevyporiadal, kedy a na základe akých skutočností došlo k zmene v evidencii správy majetku štátu zo Závodov MDŽ na školské orgány. K tomu odvolací súd uvádza, že vlastnícke právo štátu primárne nepochybne vyplývalo z PK vložiek k parcelám číslo 9732 a 9733 (ktoré boli následne menené geometrickými plánmi na parcely podľa žalobného petitu), do ktorých sa robili zápisy len do roku 1964, a následne sa vlastnícke zmeny zapisovali len do evidenčných listov Správy geodézie a kartografie (tieto boli zrušené zmenou zákona až k 1.1.2005) a od 1.1.1996 boli zákonom č. 162/1995 Z. z. nahradené zápsmi do listov vlastníctva v katastri nehnuteľností. Tento právny stav tak osvedčuje, že pre skúmanie vlastníckych a iných práv ku konkrétnej nehnuteľnosti sú rozhodujúce nielen zápisy v pozemkových knihách do roku 1964, ale následne aj evidenčné listy a zápisy na listoch vlastníctva v katastri nehnuteľností. Z obsahu spisu vyplýva, že posledným zápisom v PK vložke č. 2491 do roku 1964 sa uvádza ako vlastník sporných parciel Čsl. štát, pričom správa predmetných parciel ako majetku štátu bola zapísaná do roku 1948 pre Danubia, bavnárske závody, n.p., a od roku 1952 boli sporné parcely v správe Závodov Medzinárodného dňa žien, n.p. v Bratislave. Od roku 1964 sa zmeny v zápisoch v pozemkovoknižných vložkách nevykonávali, túto úlohu prevzala evidencia nehnuteľností vedená Správou geodézie a kartografie. Z výpisu z evidencie nehnuteľností predložených v konaní, a to z výpisov z evidenčných listov č. XX a č. XX zo dňa 06.03.1986 vyplýva, že vlastníkom predmetných nehnuteľností (pozemkov) bol Čsl. štát a správu vykonávala - Mestská správa komunikácii (č. 33) a Mestská správa školských a kultúrnych zariadení (č. 34). Z vyššie uvedených listinných dôkazov je teda zrejmé, že k zmene vlastníctva štátu k parcelám nedošlo, zmenil sa len ich správca, resp. užívateľ, ktorým v roku 1986 preukázateľne neboli Závody MDŽ n.p. Z úradného záznamu vedúceho odboru školstva Národného výboru hlavného mesta SR Bratislavy zo dňa 13.05.1986 vyplýva, že došlo k zrušeniu Mestskej správy školských a kultúrnych zariadení a všetok majetok v jej správe bol odovzdaný do operatívnej správy odborom školstva a kultúry ObNV Bratislava I a IV a dňom 1.1.1972 prešiel do užívania (operatívnej správy) Obvodných hospodárskych správ školských zariadení. Nedošlo však aj k zmene užívateľa v evidencii nehnuteľností k uvedeným nehnuteľnostiam, medzi ktorými sú aj parc. č. 9733/2-3 v kat. území H., preto bol daný súhlas na vykonanie zmeny v evidencii nehnuteľností. Na tento úradný záznam nadväzuje aj hlásenie zmien v evidencii nehnuteľností založené v súdnom spise. Obdobne je v spise založené aj hlásenie zmien v evidencii nehnuteľností týkajúce sa zmeny užívania parc. č. 9733/1 vo vlastníctve štátu, vedenej v evidencii nehnuteľností v užívaní Mestskej správy komunikácii, ktorý zápis taktiež nezodpovedal skutočnosti, nakoľko nehnuteľnosť je v užívaní Obvodnej hospodárskej správy školských zariadení a detských jasí Bratislava II. Výpisy z evidencie nehnuteľností žalovaná namietala, ale ničím ich relevantne v konaní nespochybnila. Poukazovala predovšetkým na zápis v PK vložke č. 2491 a skutočnosti o prevzatí všetkého majetku bývalého národného podniku Závody Medzinárodného dňa žien 8. marca, ktorý mal sporné parcely vo vlastníctve Československého štátu v

operatívnej správe jeho právnymi nástupcami. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že predložené výpisy z katastra nehnuteľností zo dňa 25.11.2002, a to výpis z evidenčného listu č. XX - čiastočný týkajúci sa pozemku parc. č. 9732/1 uvádza ako držiteľa alebo inú oprávnenú osobu Čsl. štát - Mestskú správu školských a kultúrnych zariadení a výpis z evidenčného listu č. XXXX - čiastočný týkajúci sa pozemkov parc. č. 9733/2 a parc. č. 9733/3 uvádza ako držiteľa alebo inú osobu Čsl. Štát - Obvodná hospodárska správa školských zariadení.

6.4. Z vyššie uvedených skutočností však vyplýva, že zápis v evidencii nehnuteľností k 06.03.1986, nepreukazuje správu štátneho podniku Závody MDŽ k sporným pozemkom v čase pred jeho privatizáciou, ale naopak preukazuje skutočnosť, že správa predmetných pozemkov vo vlastníctve štátu patrila iným subjektom a nie štátnemu podniku Závody MDŽ, ako právnenému predchodcovi úpadcu BCT a.s. Z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť ani k nadobudnutiu vlastníckeho práva štátu k sporným pozemkom v dôsledku privatizácie. S poukazom na vyššie uvedené preto súd prvej inštancie dospel k správnenému skutkovému a právnenému záveru, že právní predchodcovia akciovej spoločnosti BCT, a to národný podnik Závody MDŽ, ktorý sa neskôr transformoval na štátny podnik a ďalej na akciovú spoločnosť so 100 % majetkovou účasťou štátu, ktorá bola neskôr privatizovaná, tak nikdy neboli vlastníckymi sporných parciel, ale mali ich len po určité obdobie vo svojej správe, ktorá však preukázateľne netrvala do času transformácie Závodov MDŽ n.p. ako správcu predmetných pozemkov zapísaného v PK vložke č. 2491 na štátny podnik a následne akciovú spoločnosť so 100 % majetkovou účasťou štátu. Pokiaľ preto bol do akciovej spoločnosti Závody MDŽ, a.s. (BCT) pri jej založení vložený celý majetok štátneho podniku Závody MDŽ Bratislava, tento vklad sa nevzťahoval na sporné nehnuteľnosti, ktoré v tom čase už nemal štátny podnik Závody MDŽ v správe. Takáto skutočnosť nevyplyva ani z rozhodnutia ministra priemyslu č. 118/1990 zo dňa 29.12.1990 o zakladateľskom pláne akciovej spoločnosti Závody MDŽ, a.s. Nebolo ani preukázané, že sporné pozemky boli predmetom privatizácie 100 % majetkovej účasti štátu v spoločnosti BCT a.s. Z listu Ministerstva hospodárstva SR na č. l. 357 totiž vyplýva, že privatizačný projekt spoločnosti BCT bol na Ministerstvo pre správu a privatizáciu národného majetku SR predložený za účelom privatizácie majetkovej účasti štátu, a preto projekt neobsahoval špecifikáciu nehnuteľného majetku, ale len ocenenie majetku. Z rozhodovacej praxe súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.06.2012, sp. zn. 6Cbi/62/2011) vyplýva, že obligatórnou náležitosťou privatizačného projektu, ktorým má dôjsť k privatizácii majetku štátu, malo byť vymedzenie majetku určeného na privatizáciu, a to v prípade nehnuteľností tak, aby mohol byť vykonaný vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Toto vymedzenie malo byť určité nielen z hľadiska splnenia náležitostí stanovených v § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 92/1991 Zb. účinného v čase schválenia privatizačného projektu, ale aj z hľadiska ustanovenia § 37 a 39 Občianskeho zákonníka. Predmetné rozhodnutie o schválení privatizačného projektu nebolo spôsobilé spôsobiť vznik, zmenu alebo zánik vlastníckych práv, nakoľko bolo neurčité a neobsahovalo presnú identifikáciu nehnuteľností, ktoré mali byť predmetom privatizácie. Pokiaľ teda žalovaný poukazuje na privatizáciu a vznik spoločnosti BCT a.s., ktorá prebrala všetok majetok štátneho podniku Závody MDŽ v súvislosti s nadobudnutím vlastníckeho práva k sporným pozemkom, táto argumentácia nezodpovedá nielenže zápisom ohľadne správy v evidencii nehnuteľností, ale ani nevyplyva ani zo samotného privatizačného projektu alebo zo zakladateľského plánu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný má v spore taktiež dôkaznú povinnosť preukázať svoje tvrdenia ohľadom nadobudnutia svojho vlastníckeho práva (resp. jeho právnych predchodcov). Preto pokiaľ žalovaný tvrdí, že sporné pozemky nadobudol jeho právny predchodca privatizáciou, bolo jeho povinnosťou toto svoje tvrdenie preukázať. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný nepredložil v konaní žiadny dôkaz o tom, že sporné pozemky boli predmetom privatizácie, v dôsledku čoho malo podľa tvrdenia žalovaného dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva. Preto možno uzavrieť, že v tejto časti žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom tohto svojho tvrdenia. Pre úplnosť odvolací súd pokiaľ ide o nadobudnutie vlastníckeho práva k privatizovanému majetku uvádza, že tento majetok mohol v čase privatizácie tvoriť iba vlastný majetok akciovej spoločnosti a majetok štátu, ktorý mal štátny podnik v súvislosti s predmetom svojej činnosti vo svojej správe. Preto odvolací súd uzavrel, že v konaní nebolo preukázané, že predmetné sporné pozemky vo vlastníctve štátu mal v čase transformácie a následnej privatizácie štátny podnik Závody MDŽ vo svojej správe a ani nebol predložený žiadny dôkaz o tom, že sporné pozemky boli uvedené v privatizačnom projekte. Nielen zápis o správe pozemkov v evidencii nehnuteľností k 06.03.1986, ale aj výpis z katastra nehnuteľností uvádzajúci aj v roku 2002 ako oprávnenú osobu a držiteľa pri sporných

pozemkoch Československý štát - Mestskú správu školských a kultúrnych zariadení a Obvodná hospodárska správa školských zariadení) a aj zistený skutkový stav nijako nesvedčí pre správu pozemkov bývalému štátnemu podniku Závody MDŽ v čase po tom, čo na sporných pozemkoch bolo postavené školské zariadenie.

6.5. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, nie sú dôvodné odvolacie námietky žalovaného, že sporné pozemky boli vo vlastníctve úpadcu BCT, a.s., na ktorú prešiel v dôsledku privatizácie všetok majetok jej právnych predchodcov, vrátane predmetných pozemkov.

6.6. Odvolateľ ďalej v odvolaní uviedol, že sporné pozemky získala spoločnosť Pergamum, s.r.o. v konkurznom konaní sp. zn. 7K 25/01 ako víťaz ponukového konania, a to Zmluvou o predaji podniku zo dňa 09.09.2005, ktorého predaj bol schválený opatrením konkurzného súdu zo dňa 14.06.2005 a vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 19.01.2007, a teda konala pri kúpe predmetných pozemkov v dobrej viere na základe rozhodnutia súdu o predaji majetku úpadcu v konkurze a zápise vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností a v tejto súvislosti poukázal aj na náleží ÚS sp. zn. I. ÚS/549/2015 k originárnemu nadobudnutiu vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom. Pokiaľ ide o konkurzné konanie a zahrnutie sporných pozemkov do súpisu majetku úpadcu odvolací súd uvádza, že v čase začatia konkurzného konania a súpisu majetku úpadcu nebolo zapísané vlastnícke právo úpadcu v katastri nehnuteľností a to až do 30.05.2005 (kedy došlo k zrušeniu zápisu vlastníckeho práva v prospech SR na základe protestu prokurátora, ktorý však namietal iba postup katastra z hľadiska nedodržania poradia zápisov), ale naopak výpis z evidencie katastra uvádzal ako držiteľa alebo inú oprávnenú osobu pri sporných pozemkoch Československý štát. V konkurznom konaní mal preto konkurzný súd (správca konkurznej podstaty), pokiaľ zahrnul predmetné pozemky do súpisu, vyzvať dotknutý subjekt (žalobcu) na podanie vylučovacej (excidenčnej) žaloby súdom určenej lehote. Konkurzný správca dňa 02.10.2004 doručil Správe katastra pre hl. mesto SR Bratislavu návrh na zápis vlastníckeho práva k pozemkom vytvorených podľa pripojených geometrických plánov. Správa katastra zápis vlastníckeho práva podľa návrhu správcu vykonala, avšak nie k pozemkom parc. č. 9732/1, 9732/2, 9732/3 a 9732/7. Zároveň dňa 07.09.2005 oznámila správcovi nemožnosť zápisu vlastníckeho práva k označeným pozemkom z dôvodu vzniku duplicitného vlastníctva. Tieto skutočnosti vyplývajú aj z rozhodnutia Správy katastra pre hl. mesto SR Bratislavu zo dňa 31.05.2006 č. Z - 3004/04. Preto v zmysle § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 238/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (za účinnosti ktorého sa konkurzné konanie začalo), ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami, alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu. Súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec do súpisu nemala zaradiť, aby v lehote určenej súdom, podal žalobu proti správcovi na vylúčenie veci z konkurznej podstaty. V prípade, že nie je žaloba podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene. V konkurznom konaní ale konkurzný súd žalobcovi neuložil, aby v lehote určenej súdom podal vylučovaciu žalobu proti správcovi na súde a nepoučil ho o tom, že jeho vec bola zapísaná do súpisu a právnych dôsledkoch nepodania žaloby. Preto nemohla ani nastať fikcia ustanovená v § 19 ods. 2 zákona č. 231/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, že vec bola zahrnutá do podstaty oprávnene. Nie je pritom významné, z akého dôvodu konkurzný súd takto nepostupoval (uznesenie NS SR 5Cdo/194/2008).

6.7. Odvolací súd preto nemôže opomenúť, že pokiaľ ide o existenciu naliehavého právneho záujmu, ktorá vyplýva zo samotnej podstaty určovacej žaloby na určenie vlastníckeho práva a absolútnej povahy vlastníckeho práva, žalobca nemohol ochranu svojho vlastníckeho práva uplatniť v konkurznom konaní, keďže nebol vyzvaný na podanie vylučovacej žaloby. Žalobcovi preto zostal jediný právny prostriedok ochrany svojho vlastníckeho práva, ktorou je žaloba o určenie vlastníckeho práva, ktorou sa môže vyriešiť záväzne otázka vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, a to aj z hľadiska posúdenia platnosti zmluvy, ktorou správca konkurznej podstaty speňažil majetok vo vlastníctve osoby odlišnej od úpadcu a nadobúdateľ z tejto zmluvy bol zapísaný ako vlastník v katastri nehnuteľností, a bez ohľadu na skutočnosť, že predmetnú zmluvu schválil opatrením konkurzný súd. V určovacom spore súd nepreskúmava rozhodnutie konkurzného súdu, ale samotný nadobúdací titul a jeho platnosť. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva totiž priamo zo zákona a pôsobí voči každému a môže sa jej dovoliť ktokoľvek. Absolútna neplatnosť sa nemôže napraviť dodatočným schválením a ani nemôže byť konvalidovaná dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti. Dôsledkom absolútnej neplatnosti právneho úkonu je, že právny úkon nespôsobuje právne následky ani v prípade, že na jeho základe bolo kladne

rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a na právny úkon je nutné hľadiť, ako by nebol urobený (rozhodnutie NS SR publikované pod číslom: 39/1998 ZSP, nález III. ÚS 531/2012). Preto je práve z tohto dôvodu daný naliehavý právny záujem žalobcu na určovacej žalobe. Odvolací súd preto nepovažuje za dôvodné ani námietky žalovaného, že jeho právny predchodca spoločnosť Pergamum s.r.o. nadobudla sporné pozemky v konkurznom konaní zmluvou o predaji podniku, ktorú opatrením schválil konkurzný súd. V konkurznom konaní došlo Zmluvou o predaji podniku zo dňa 09.09.2005 k predaju sporných pozemkov spoločnosti Pergamum s.r.o, ktoré neboli nikdy vo vlastníctve úpadcu (ani nezabezpečovali záväzky úpadcu) a zároveň vlastníak nemal vedomosť o zahrnutí svojich nehnuteľností do súpisu majetku úpadcu a ani nebol vyzvaný na podanie vylučovacej žaloby konkurzným súdom, hoci konkurzný súd (správca konkurznej podstaty) mali vedomosť o spornosti vlastníctva úpadcu, vyplývajúcu tak z verejných registrov, ako aj z oznámenia katastra nehnuteľností o nezapísaní vlastníckeho práva k sporným pozemkom úpadcovi (BCT a.s.), nakoľko by došlo k duplicite vlastníctva. Preto podľa názoru odvolacieho súdu išlo v tejto časti t. j. v časti predaja sporných pozemkov v predmetnej zmluve o absolútne neplatný právny úkon, ktorým nedošlo (nemohlo dôjsť) k odňatiu vlastníckeho práva skutočnému vlastníkovi, t. j. Slovenskej republike.

6.8. Pokiaľ ide o nález ÚS sp. zn. I. ÚS/549/2015, na ktorý poukázal odvolateľ, odvolací súd uvádza, že prelomenie zásady nemo plus iuris a posúdenie dobrej viery nadobúdateľa vlastníckeho práva od nevlastníka má význam len vtedy, ak je preukázané, že došlo k nadobudnutiu nehnuteľnosti od nevlastníka. V opačnom prípade nemá riešenie tejto otázky žiadny význam, nakoľko v prípade, že boli sporné nehnuteľnosti nadobudnuté od vlastníka, je nadobúdaci titul platný a dôjde k platnému nadobudnutiu vlastníckeho práva. Dobrá viera nadobúdateľa by v takejto situácii bola právne irelevantná a nebolo by vôbec potrebné sa ňou pri rozhodovaní sporu zaoberať. V prejednávanej veci odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že vlastnícke právo k sporným pozemkom nepatrilo úpadcovi a pokiaľ bolo prevedené na spoločnosť Pergamum s.r.o., išlo o absolútne neplatný právny úkon, ktorým došlo k zápisu vlastníctva nadobudnutého od nevlastníka. K otázke dobrej viery v súvislosti s prelomením zásady nemo plus iuris odvolací súd uvádza, že úvahy Ústavného súdu vyslovené v predmetnom náleze ohľadne možného prelomenia zásady nemo plus iuris s odkazom na dobrú vieru nadobúdateľa riešil vo svojom uznesení sp. zn. I/Obdo/2/2020 zo dňa 27.04.2021 aj Veľký senát Obchodnoprávneho kolégia NS SR, ktorého závermi sú viazané nielen senáty NS SR (§ 48 ods. 3 CSP), ale aj súdy nižšej inštancie vo svojej rozhodovacej činnosti. Veľký senát Obchodnoprávneho kolégia NS SR v predmetnom uznesení prijal záver, že s poukazom na právnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet), nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je sám nie vlastníkom. Inak povedané, ani existencia platnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva nemôže spôsobiť prevod vlastníckeho práva na nadobúdateľa, ak prevodca sám nebol vlastníkom, alebo ak neexistuje výslovne zákonné ustanovenie, ktoré by ustanovovalo opak. V prejednávanej veci došlo k prevodu vlastníckeho práva na spoločnosť Pergamum s.r.o v konkurznom konaní Zmluvou o predaji podniku zo dňa 09.09.2006. Konkurzný zákon č. 328/1991 Zb., podľa ktorého bolo predmetné konkurzné konanie vedené, neobsahoval výslovnú úpravu nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka v konkurznom konaní. Preto nemohlo dôjsť k prelomeniu zásady, že nikto nemôže nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka, tak ako je to upravené v zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, kde ustanovenie § 97 ods. 3 vyslovne upravuje, že kupujúci pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu nadobudne vlastnícke právo aj vtedy, keď úpadca nebol jej vlastníkom. Preto odvolací súd uvádza, že platná právna úprava konkurzného konania v zákone č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorej bolo konkurzné konanie vedené, neumožňovala v konkurznom konaní nadobudnúť vlastnícke právo v prípade, že úpadca nebol vlastníkom prevádzaných nehnuteľností. S poukazom na vyššie uvedené možno preto uzavrieť, že v prejednávanej veci nejde o prípad, kedy by mohol vlastnícke právo v konkurznom konaní nadobudnúť aj nevlastník, nakoľko v platnej a účinnej zákonnej úprave konkurzného konania podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorej bolo konkurzné konanie vedené, absentovala taxatívne vymedzená možnosť nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka. Veľký senát Obchodnoprávneho kolégia NS SR ďalej vo svojom uznesení uviedol, že dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna

úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje.

6.9. Pokiaľ ide o dobromyseľnosť kupujúceho spoločnosti Pergamum s.r.o. pri nadobúdaní vlastníckeho práva k sporným pozemkom Zmluvou o predaji podniku zo dňa 09.09.2005 tak k tomu odvolací súd zdôrazňuje, že v samotnej predmetnej zmluve o predaji podniku je uvedená poznámka k sporným pozemkom, ktorá uvádza, že vklad vlastníckeho práva k sporným pozemkom v prospech kupujúceho, a teda fakticky jeho nadobudnutie bude možný po zrušení vlastníctva zapísaného v prospech SR - Spojená škola, Novohradská 3, Bratislava a zápise vlastníckeho práva v prospech úpadcu záznamom, ktorým predávajúci požiadal o zápis vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Z uvedeného vyplýva, že spoločnosť Pergamum s.r.o mala pri uzatváraní Zmluvy o predaji podniku vedomosť o tom, že vlastníkom prevádzaných pozemkov je Slovenská republika a nie úpadca spoločnosť BCT a.s. Už samotná táto vedomosť dobromyseľnosť spoločnosti Pergamum s.r.o. pri nadobúdaní sporných pozemkov vylučuje, pretože pokiaľ mala spoločnosť Pergamum s.r.o. ako kupujúci v konkurznom konaní pri uzatváraní Zmluvy o predaji podniku vedomosť o tom, že vlastníkom prevádzaných pozemkov je Slovenská republika a nie úpadca, mohla si v dôsledku tejto vedomosti overiť, či bol vlastníkom správcom konkurznej podstaty pred uzatvorením zmluvy vyzvaný na podanie vylučovacej žaloby, nakoľko takýto postup v prípade pochybností o vlastníckom práve úpadcu predpokladá samotný konkurzný zákon, ktorý ako všeobecne záväzný právny predpis je zverejnením textu zákona v Zbierke zákonov všetkým verejne známy. Taktiež odvolací súd uvádza, že pre posúdenie dobromyseľnosti spoločnosti Pergamum s.r.o. nie je bez významu ani skutočnosť, že na predávaných pozemkoch sa nachádzajú školské zariadenia, čo je ľahko zistiteľná a overiteľná skutočnosť. V prípade že spoločnosť Pergamum s.r.o. chcela pozemky kúpiť, tak je dôvodné predpokladať, že jej bol stav kupovaných nehnuteľností známy. Preto skutočnosť, že na pozemkoch sú školské zariadenia (budova školy, školský areál a ihrisko) a navyše spolu s vedomosťou kupujúceho, že sporné pozemky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky, podľa názoru odvolacieho súdu vylučujú akúkoľvek dobrú vieru spoločnosti Pergamum s.r.o. pri nadobúdaní sporných pozemkov, že tieto sú vo vlastníctve úpadcu BCT a.s. V predmetnom prípade nebola dobromyseľnosť nadobúdateľa spoločnosti Pergamum s.r.o. preukázaná. Skutočnosť, či je nadobúdateľ dobromyseľný treba hodnotiť vždy objektívne a veľmi prísne. Dobromyseľnosť musí s ohľadom na všetky skutočnosti konkrétnej veci existovať vždy objektívne t. j. dobromyseľnosť nadobúdateľa pri nadobudnutí veci od nevlastníka je daná iba vtedy, ak nadobúdateľ objektívne nemal možnosť pri zachovaní maximálne možnej obozretnosti zistiť, že kupuje nehnuteľnosť od osoby, ktorá jej vlastníkom v skutočnosti nie je, alebo byť nemusí, nakoľko existujú pochybnosti o jej vlastníckom práve. Žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Unesenie dôkazného bremena tvrdenia o dobromyseľnosti nadobúdateľa nemožno založiť len odkazom na nález Ústavného súdu SR, prípadne na zápis v katastri nehnuteľností, ale je potrebné preukázať, že nadobúdateľ skutočne bol so zreteľom na všetky okolnosti prípadu objektívne dobromyseľný. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že je vylúčená aj prípadná dobromyseľnosť spoločnosti Pergamum s.r.o. ako kupujúceho pri uzatváraní zmluvy o predaji podniku v zmysle § 483 ods. 3 v spojení s § 444 až 446 Obchodného zákonníka.

6.10. Odvolací súd ďalej uvádza, že vo všeobecnosti možno za vlastníka považovať osobu, v prospech vlastníctva ktorej svedčí nadobúdacie konanie („modus“) a zodpovedajúci právny titul („titulus“), napríklad zmluva. Pokiaľ „titulus“ preukazuje právo inej osoby než „modus“, je potrebné určiť, kto je vlastníkom. Za vlastníka je v takom prípade považovaný ten, v prospech práva ktorého svedčí nadobúdacie titul. Neplatný právny úkon ale nemá právne následky, aké má platný právny úkon; na jeho základe preto nedochádza k prevodu nehnuteľnosti. Odvolací súd považuje s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti preto za správny aj záver súdu prvej inštancie o tom, že prevod sporných pozemkov na základe Zmluvy o predaji podniku uzatvorenej medzi správcom konkurznej podstaty úpadcu BST a.s. ako predávajúcim a spoločnosťou Pergamum s.r.o., ako kupujúcim dňa 09.09.2005 je absolútne neplatným právnym úkonom. Odvolací súd uvádza, že predmetná zmluva o predaji podniku je v tejto časti absolútne neplatná, a preto nie je nadobúdacím titulom pre nadobudnutie vlastníckeho práva spoločnosti Pergamum s.r.o. k sporným pozemkom.

6.11. Vzhľadom na vyššie uvedené a v zmysle zásady nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. že nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má, nenadobudli vlastnícke právo k sporným pozemkom ani právní nástupcovia spoločnosti Pergamum s.r.o. ako kupujúci na

základe následných kúpnych zmlúv, a to bez ohľadu na zápis v katastri nehnuteľností, svedčiaci vlastníckemu právu predávajúcich, nakoľko tento zápis nezodpovedal existujúcemu skutočnému vlastníckemu právu pravého vlastníka. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že posudzovanie dobrej viery nadobúdateľov pri ďalších prevodoch vlastníckeho práva zmluvnými prevodmi až na súčasného žalovaného s poukazom na zápis predávajúceho ako vlastníka v katastri nehnuteľností z hľadiska prelomenia zásady *nemo plus iuris* s poukazom na právne závery vyslovené v uznesení Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia NS SR nemá žiadnu právnu relevanciu, nakoľko v prípade týchto zmluvných prevodov vlastníckeho práva zákon výslovne taxatívne neupravuje nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa. Preto v prípade týchto zmluvných prevodov právna úprava *de lege lata* nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. Odvolací súd poznamenáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolenej účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu a inú právnu ochranu (Ústavný súd SR, sp. zn. IV. ÚS 112/05). Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa č. 1. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali spornej alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (Ústavný súd SR, sp. zn. H. ÚS 78/05). S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil. Preto odvolací súd uvádza, že odvolacie dôvody, ktoré uvádzal odvolateľ, neboli dôvodné. Nakoľko ani v odvolaní žalovaný neuviedol skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné, a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie a v zmysle § 455 CSP na základe rozhodnutia dovolacieho súdu v tomto rozhodnutí doplnil dôvody a argumenty na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

6.12. O nároku na náhradu trov odvolacieho aj dovolacieho konania rozhodol odvolací súd samostatnými výrokmi podľa zásady úspechu v konkrétnom štádiu konania (Uznesenie Ústavného súdu SR z 19.11.2019, sp. zn. I. ÚS 453/2019).

6.13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol žalobca plne úspešný, preto mu odvolací súd priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

6.14. O trovách dovolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP a § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. V dovolacom konaní bol žalovaný plne úspešný, preto mu odvolací súd priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

7.1. Dovolanie proti Rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný z nasledovných dôvodov: odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (prípustnosť dovolania podľa ustanovenie § 420 písm. f) CSP); rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

[ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP]; rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP]; rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne [ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c) CSP].

7.2. Právne závery odvolacieho súdu, že konkurzný súd mal vyzvať žalobcu na podanie excindačnej žaloby a žalobca nemohol uplatniť ochranu svojho domnelého vlastníckeho práva v konkurznom konaní, pokladáme za nesprávne a protizákonné, nakoľko zo skutkového stavu zisteného v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, jednoznačne rezultuje, že žalobca nielenže nikdy nepodal excindačnú žalobu, ale on v rámci konkurzného konania ani len nikdy neuplatňoval, že sporné pozemky nemali byť správcom zaradené do súpisu podstaty. Právny záver odvolacieho súdu v ods. 37 Rozsudku, že žalobca nemal vedomosť o zahrnutí sporných pozemkov do súpisu podstaty, je evidentne nesprávny a rovnako nesprávny je odkaz odvolacieho súdu na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11. septembra 2009, sp. zn. 5Cdo/194/2008, lebo v prípade tohto rozsudku bolo dovolanie pripustené len na preverenie riešenia otázky, či dôsledky vyplývajúce z § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní sa vzťahujú aj na vlastníka veci, ktorý nevedel, že jeho vec bola (naviac nevýslovne) zapísaná do súpisu konkurznej podstaty, pričom nebol konkurzným súdom poučený, aby v lehote, ktorú by mal stanoviť súd, podal žalobu proti správcovi konkurznej podstaty na vylúčenie veci z konkurznej podstaty. V nadväznosti na uvedené akcentujeme, že súpis podstaty ako právny titul nebol v rámci konkurzného konania nikdy zo strany žalobcu napadnutý a v rámci konkurzného konania nebola spochybnená jeho správnosť (platnosť). Inak povedané, súpis podstaty ako právny titul, na základe ktorého môže správca konkurznej podstaty nakladať s majetkom zahrnutým v súpise podstaty (sporné pozemky), mohol byť spochybnený výlučne v konaní o excindačnej žalobe a v žiadnom inom konaní, a to ani v konaní o určení vlastníckeho práva, čo rovnako vyplýva zo stanoviska Občianskoprávneho a obchodného následok kolégia Najvyššieho súdu ČR z 17. júna 1998, Cpjn 19/98. Máme za to, že ak na jednej strane z dôvodu nedbalosti a pasivity žalobcu v priebehu konkurzného konania nedošlo právom aprobovaným spôsobom k spochybneniu právneho titulu umožňujúcemu správcovi nakladanie so spornými pozemkami (súpis podstaty), tak nemožno na druhej strane dospieť k právnomu záveru a neplatnosti Zmluvy o predaji podniku v časti týkajúcej sa sporných pozemkov, pretože Zmluva o predaji podniku právne nadväzovala na súpis podstaty. So zreteľom na to, že predmetné opatrenie konkurzného súdu má charakter riadneho súdneho rozhodnutia, ktoré je po právoplatnosti zásadne nezmeniteľné a záväzné, tak súdy nie sú oprávnené preskúmavať vecnú správnosť tohto súdneho rozhodnutia v inom, teda ani v tomto konaní o určení vlastníctva. Opačným výkladom by sa zasiahlo do jedného zo základných princípov právneho štátu, a to princípu právnej istoty a dôvery v súdne rozhodnutie. Považujeme za neprípustnú svojvôľu, ak súd v konaní o určení vlastníckeho práva preskúmaval, reviduje a neguje priebeh a závery právoplatne skončeného konkurzného konania, v ktorom žalobca nezrealizoval jediný právny krok, ktorým by sa dožadoval vlastníctva k sporným pozemkom či spochybňoval proces spisovania a speňažovania majetku správcom, hoci patričné poznatky, príležitosti a časový priestor na to mal. Nehovoriac o tom, že nedbalosť žalobcu nemôže byť vykladaná v jeho prospech a v kontradikcii s § 19 ZKV interpretovaná ako zlyhanie správcu či konkurzného súdu. Súd prvej inštancie a odvolací súd v konaní o určení vlastníctva (sp. zn. 8C/197/2009 v spojení so sp. zn. 14Co/232/2018) nie je ani zákonným sudcom a ani ďalšou preskúmavacou inštanciou vo vzťahu ku konkurznému konaniu a skutočnostiam, ktoré môžu tvoriť predmet posudzovania len v rámci konkurzného konania, resp. v rámci konania s ním.

7.3. Vzhľadom na vyššie uvedené pokladáme právny záver o čiastočnej neplatnosti Zmluvy o predaji podniku vzťahujúcej sa na prevoz sporných pozemkov z úpadcu na spoločnosť PERGAMUM, s.r.o za nesprávny, pretože predmetná zmluva bola uzatvorená na základe nespochybneného (právom aprobovaným spôsobom cez § 19 ZKV a excindačnú žalobu) súpisu podstaty ako platného právneho titulu na speňažovanie majetku v konkurze. Tento nesprávny právny záver je zároveň v rozpore s vyššie citovaným stanoviskom Občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR z 17. júna 1998, Cpjn 19/98, vyššie citovaným uznesením Najvyššieho súdu SR z 5. novembra 1999, sp. zn. 50bo/292/99 a vyššie citovaným stanoviskom obchodného kolégia Najvyššieho súdu SR v stanovisku zo 16. decembra 2002, sp. zn. Obpj 7/2002 (R 63/2003), čo zároveň znamená existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a prípustnosť dovolania. Právne posúdenie predmetnej otázky odvolacím súdom je v kolízii so zisteným skutkovým stavom, príslušnou právnou normou a

rozhodnutiami Najvyššieho súdu ČR i Najvyššieho súdu SR. V korelácii s vyššie uvedeným vystala taktiež právna otázka zásadného právneho významu z hľadiska meritórneho rozhodnutia spočívajúca v tom, či sa žalobca v konaní o určenie vlastníckeho práva začatom až po skončení konkurzu môže domáhať prieskumu správnosti (platnosti) súpisu podstaty ako právneho titulu oprávňujúceho správcu na nakladanie s majetkom zahrnutým v súpise podstaty a platnosti scudzovacej zmluvy, ktorá na tento súpis podstaty právne nadväzuje za situácie, ak (i) žalobca počas trvania konkurzného konania mal vedomosť o zahrnutí majetku do súpisu podstaty. V stručnosti povedané, možno v konaní o určenie vlastníctva nastoliť právnu otázku, ktorá mala byť nastolená v konkurznom konaní, ale pre nečinnosť žalobcu položená nebola ani takýmto spôsobom (prostredníctvom žaloby o určenie vlastníckeho práva) možno po právoplatnom skončení konkurzného konania, de facto preskúmať a revidovať priebeh a závery konkurzného konania v zmysle ktorých mal byť sporný majetok speňažený prevedený na iný subjekt nadobúdateľa). A zároveň odpovedáme, že nie, lebo je to obchádzanie a popieranie špeciálne právnej úpravy (ZKV), a preto považujeme celý prieskum vlastníckeho práva v tomto súdnom konaní nedovolený od počiatku a založený na nesprávnom právnom posúdení. Odvolací súd v podstate odpovedal na predmetnú právnu otázku implicitne tým, že prieskum konkurzného konania a vlastníctva sporných pozemkov realizoval, konštatoval čiastočnú neplatnosť Zmluvy o prevode podniku (v rozsahu týkajúcom sa sporných pozemkov) a vyhovel žalobe o určenie vlastníckeho práva. Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové okolnosti a právnu argumentáciu sa správnym posúdením predmetnej otázky odvolacím súdom nestotožňujeme a zastávame názor, že za daných špecifických okolností nesprávnosť (neplatnosť) súpisu podstaty a neplatnosť Zmluvy o prevode podniku v konaní o určenie vlastníctva konštatovať nemožno, lebo to bolo možné len v konaní o excindačnej žalobe (podľa lex specialis-ZKV), v ktorom by sa zodpovedala tiež otázka vlastníctva úpadcu. Podotýkame, že aj Veľký senát obchodnoprávneho kolégia sa vo svojom uznesení z 27. apríla 2021 sp. zn. IVOBdo/2/2020 (o ktorý sa v Rozsudku opiera odvolací súd) sa zaoberal skúmaním otázky Vlastníckeho práva úpadcu, avšak nečinil tak v konaní o určenie vlastníctva po právoplatnom skončení konkurzného konania, ale v konaní o vylúčenie majetku zo súpisu, kde je žalovaný správca konkurznej podstaty úpadcu. Takéto konanie však v našom prípade nikdy neprebehlo, nakoľko nedbalý žalobca ho nikdy neinicioval a ani si predtým vo vzťahu k sporným pozemkám neuplatňoval, že nemali byť zaradené do súpisu podstaty. K takto nastolenej špecifickej právnej otázke sa však doposiaľ žiadny zo senátov Najvyššieho súdu SR v žiadnom svojom rozhodnutí nevyjadril, a teda nebola v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR ešte vyriešená, čo značí existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a prípustnosť dovolania. Sme toho názoru, že správnosť (platnosť) súpisu podstaty a na neho právne nadväzujúceho scudzovacieho právneho úkonu správcu nemožno v konaní o určenie vlastníctva preskúmať lebo by to odporovalo stanovisku Občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR zo 17. júna 1998, Cpnj 19/98, kde sa výslovne uvádza, že rozhodnutie súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá má za následok vylúčenie majetku zo súpisu podstaty. Nebolo by to konformné ani so stanoviskom obchodného kolégia Najvyššieho súdu SR zo 16. decembra 2002, sp. zn. Obpj 7/2002 (R 63/2003), kde sa konštatuje, že: „Do právoplatného rozhodnutia súdu o vylučovacej žalobe preto vec nemôže byť považovaná za vec tvoriacu podstatu.“ Naviac, uzatvoreniu Zmluvy o prevode podniku predchádzalo právoplatné (záväzné a nezmeniteľné) opatrenie Krajského súdu v Bratislave zo 14. júna 2005, č. k. 7K 25/01-937, ktoré schválilo predmetný scudzovací právny úkon. To znamená, že súpis podstaty (podľa ktorého boli sporné pozemky vo vlastníctve úpadcu BCT Bratislavská cvernová továreň, akciová spoločnosť) sa musí považovať za správny (platný) právny titul a scudzovací právny úkon správcu, t. j. Zmluva o prevode podniku sa rovnako musí v celom rozsahu považovať za platný právny titul. S poukazom na vyššie uvedené sme dospeli k záveru, že spoločnosť PERGAMUM, s.r.o. nadobudla sporné pozemky od vlastníka - úpadcu BCT Bratislavská cvernová továreň, akciová spoločnosť v súlade s príslušnými ustanoveniami ZKV, a preto v zmysle zachovania princípu právnej istoty požíva právnu ochranu.

7.4. Pokiaľ ide o otázku nadobúdania vlastníckeho práva od nevlastníka, ktorou sa v Rozsudku zaoberá odvolací súd (pozn. ale len vo vzťahu k spoločnosti PERGAMUM, s.r.o.), tak podstata právnej polemiky tkvie v kolízii dvoch základných práv, ktoré sú (i) vlastnícke právo podľa článku 20 Ústavy SR ((ii) právo na ochranu majetku spojené s právom na legitímne očakávanie podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Osoba zapísaná ako vlastníč v katastri nehnuteľností sa háji tým, že nadobudla vlastnícke právo na základe

hodnoverného zápisu aktu štátu (v súčasnosti príslušného katastrálneho odboru okresného úradu), a teda je dobromyseľná. Svoj nárok opiera o právo na pokojné užívanie majetku a legitímne očakávanie podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru, ako aj princíp dobrej viery, právnej istoty, princíp dôvery v akty štátu a ochranu nadobudnutých práv. S právnym stanoviskom uvedeným v uznesení Veľkého senátu Obchodnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. 1VOBdo/2/2020 zo dňa 27. apríla 2021 nesúhlasíme, pretože je v kontradikcii s početnou skupinou rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR, ako aj Ústavného súdu ČR, v ktorých sa nerezignovalo na ochranu dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľného majetku, práve naopak, s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu a princíp všeobecnej spravodlivosti sa dobromyseľnému nadobúdateľovi priznala právna ochrana. Do tejto veľkej skupiny rozhodnutí možno zaradiť predovšetkým rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/160/2018, 2Cdo/231/2017, 4Cdo/102/2017, 4Cdo/95/2019 (vo vzťahu k záložnému právu ako vecnému právu), 4Cdo/142/2019, 4Cdo/28/2020, 6Cdo/71/2011 a 6Cdo/792/2015, pričom rozhodnutia senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR 4C (konkrétne 4Cdo/102/2017, 4Cdo/95/2019, 4Cdo/142/2019 a 4Cdo/28/2020) priamo konštatujú možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva (resp. iného vecného práva) s odkazom na dobrú vieru jeho nadobúdateľa a s poukazom na nálezy Ústavného súdu SR zo 16. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015, z 3. mája 2017, sp. zn. I. ÚS 151/2016 a z 20. decembra 2017, sp. zn. I. ÚS 460/2017. V ďalšom uznesení z 18. augusta 2016, sp. zn. 6Cdo/792/2015 senát občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR 6C uviedol, že bude povinnosťou súdov nižšieho stupňa zaoberať sa vecou aj z hľadiska možnej dobromyseľnosti žalovaných ako nadobúdateľov sporného pozemku. Z vyššie citovaných súdnych rozhodnutí možno odvodiť, že na rozdiel od právneho názoru Veľkého Senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, súdna prax (dva senáty občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, Ústavný súd SR a všetky senáty Ústavného súdu ČR) aplikovali princíp proporcionality a prežarovania, keď ochrane vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a ochrane dobrej viery priznali povahu princípov naplňujúcich sa v prípade kolízie v rozdielnej miere, pričom princípu ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa prisúdili pozíciu špeciality majúcej za daných podmienok prednosť pred všeobecnosťou ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Zdôraznili zásadné fakty, že spoločnosť PERGAMUM, s.r.o. uzatvárala Zmluvu o predaji podniku so správcom konkurznej podstaty úpadcu na základe výsledku verejného ponukového konania a po súhlase Krajského súdu v Bratislave (konkurzného súdu v konaní sp. zn. 7K 25/01), čo umocňuje dobromyseľnosť spoločnosti PERGAMUM, s.r.o. pri nadobúdaní sporných pozemkov. Sme toho názoru, že Rozsudok odvolacieho súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení nielen z dôvodu, že nesprávne posúdil otázku vlastníctva úpadcu BCT-Bratislavská cvernová továreň, akciová spoločnosť, ale aj následne keď vychádzal z (mylnej) premisy, že úpadca je nevlastníkom, tak nesprávne posúdil otázku dobromyseľnosti a vlastníctva nadobúdateľa spoločnosti PERGAMUM, s.r.o. lebo preferoval ochranu nedbalého žalobcu pred ochranou dobromyseľného nadobúdateľa, pričom napr. uznesenie senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu z 18. augusta 2016, sp. zn. 6Cdo/792/2015, uznesenie senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 30. apríla 2019, sp. zn. 1Cdo/160/2018, ako aj nález Ústavného súdu SR zo 16. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015 výslovne konštatujú, že pri kolízii dvoch ústavných princípov má vyššie riziko znášať nedbalý vlastník než dobromyseľný nadobúdateľ. Nesprávne právne závery odvolacieho súdu súčasne predstavujú prípustný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, lebo rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, čo vyplýva zo súdnych rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR a Ústavného súdu ČR.

7.5. V tejto spojitosti namietame, že Rozsudok odvolacieho súdu je založený nielen na nesprávnom právnom posúdení, ale úplne v jeho odôvodnení absentuje vysporiadanie sa s právnou otázkou vlastníctva a dobromyseľnosti spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD a platnosti kúpnej zmluvy z 15.05.2007. Predsa, ak si na jednej strane odvolací súd utvoril právny záver (i keď nesprávny), že nevlastníkom bol nielen úpadca BCT- Bratislavská cvernová továreň, akciová spoločnosť, ale aj 1. nadobúdateľ - Spoločnosť PERGAMUM, s.r.o., tak na druhej strane nemohol ignorovať dokazovaním verifikovaný fakt, že existoval aj ďalší v poradí 2. nadobúdateľ, u ktorého je v kontexte kolízie zásady nemo plus iuris a zásady ochrany dobromyseľného nadobúdateľa (v intenciách nálezu Ústavného súdu SR zo 16. marca 2016 sp. zn. I. ÚS 549/2015) rovnako nutné preskúmať a vyhodnotiť právnu otázku dobromyseľnosti lebo od jej posúdenia závisí možnosť priznania ochrany

dobromyseľnému nadobudnutiu vlastníckeho práva v poradi 2. nadobúdateľovi. Odôvodnenie Rozsudku vytvára dojem akoby existovali iba dva subjekty, ktoré medzi sebou uzatvorili odplatný právny úkon, ktorého predmetom bol prevod sporných pozemkov. Odpoveď na otázku dobromyseľnosti spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD však v odôvodnení Rozsudku vôbec nenachádzame, lebo odvolací súd sa zameriaval iba na posudzovanie otázky dobromyseľnosti 1. nadobúdateľa - spoločnosti PERGAMUM s.r.o., ale opomenul sa zaoberať posudzovaním dobromyseľnosti 2. nadobúdateľa - spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD, ktorá je z hľadiska merita konania o určenie vlastníctva rovnako dôležitá. Nemožno si predsa selektívne vyberať, že u niektorého v „reťazi“ postupných nadobúdateľov je otázka dobromyseľnosti relevantná a u ďalšieho už nie, najmä za situácie, ak odvolací súd vychádzal v prípade oboch nadobúdateľov z identickej právnej premisy (i keď mylnej), že subjekt, s ktorým uzatvárali prevodnú zmluvu bol nevlastník. V prípade spoločnosti PERGAMUM, s.r.o. (1. nadobúdateľ) bol podľa názoru odvolacieho súdu prevádzajúcim nevlastníkom úpadca BCT - Bratislavská cvernová továreň, akciová spoločnosť a v prípade spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD (2. nadobúdateľ) bol podľa názoru odvolacieho súdu prevádzajúcim nevlastníkom 1. nadobúdateľ. To znamená, že v oboch prípadoch platila pri uvažovaní odvolacieho súdu rovnaká právna premisa, ale kým u 1. nadobúdateľa odvolací súd považoval za potrebné venovať sa v odôvodnení otázke dobromyseľnosti, tak u 2. nadobúdateľa sa odôvodneniu predmetnej otázky úplne vyhol a jeho Rozsudok neposkytuje sporovým stranám v tomto ohľade absolútne žiadnu odpoveď. Jedná sa teda o celkom zjavnú nedostatočnosť odôvodnenia a nepreskúmateľnosť Rozsudku, a to v otázke zásadného právneho významu pre meritórne rozhodnutie, tzn. či bola spoločnosť LAVINGTON CONSULTANTS LTD (2. nadobúdateľ) dobromyseľná pri uzatváraní kúpnej zmluvy z 15.05.2007 a požíva, resp. nepožíva ochranu vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa. V tejto súvislosti si je potrebné totiž uvedomiť, že ak by na základe vyhodnotenia predmetnej právnej otázky dospel odvolací súd k zisteniu že spoločnosť LAVINGTON CONSULTANTS LTD bola dobromyseľná a aplikoval by relevantnú judikatúru uprednostňujúcu ochranu vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa (napr. nález Ústavného súdu SR zo 16. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015 alebo rozhodnutia senátov občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR) tak by musel odvodiť, že spoločnosť LAVINGTON CONSULTANTS LTD by sa stala vlastníkom sporných pozemkov aj za predpokladu, že ich nadobúdala od nevlastníka. Následne z tejto právnej premisy by musel odvodiť ďalší záver, že vlastníkom sporných pozemkov je aktuálny žalovaný - spoločnosť Rača Invest. s.r.o., pretože ten ich nadobúdala na základe kúpnej zmluvy V 38597/2018 zo dňa 15.01.2019 uzatvorenej so spoločnosťou LAVINGTON CONSULTANTS LTD (vid uznesenie odvolacieho súdu z 3. júla 2019 č. k. 14Co/232/2018-974, ktorým rozhodol o pripustení vstupu spoločnosti Rača Invest. s.r.o. do konania na miesto pôvodného žalovaného LAVINGTON CONSULTANTS LTD), čiže sporné pozemky nadobúdala od vlastníka a na základe platného právneho úkonu. Následkom toho by odvolací súd musel logicky dospieť k opačnému meritórnemu rozhodnutiu v porovnaní s Rozsudkom a musel by zmeniť, resp. zrušiť a meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie. Absencia odpovede na jednu z rozhodujúcich námietok žalovaného týkajúcu sa ochrany vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa tzn. aj spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD (s poukazom najmä na nález Ústavného súdu SR zo 16. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015, na ktorý poukazoval žalovaný v odvolacom konaní) spôsobilo, že Rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený (nepreskúmateľný) a týmto nesprávnym procesným postupom došlo k vytvoreniu vady zmatečnosti takej intenzity, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, čím je daný ďalší dôvod prípustnosti dovolania.

7.6. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie vo výroku I. a II. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhla, aby dovolací súd odložil právoplatnosť rozsudku odvolacieho súdu z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v tom, že žalobca v súčasnosti realizuje úkony za účelom zápisu vlastníckeho práva k sporným pozemkom do katastra nehnuteľností na základe evidentne vecne nesprávneho, nezákonného a nepreskúmateľného rozhodnutia odvolacieho súdu.

8. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že dovolanie žalovanej považuje za neprípustné, a preto navrhla dovolaciemu súdu dovolanie žalovanej odmietnuť.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej tiež „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie treba v zmysle ustanovenia § 448 CSP zamietnuť, a preto nevyhoviel ani návrhu žalovanej na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (§ 444 ods. 1 CSP).

10. Keďže pôvodná žalovaná Rača Invest, s.r.o., Družstevná 2, Bratislava, IČO: 36 807 311 zanikla dobrovoľným výmazom 4. novembra 2022 v dôsledku zlúčenia, najvyšší súd rozhodol, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom AMK Holding, a.s., Bratislava, Vajnorská 8/A, IČO: 54 243 327 (§ 64 CSP).

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) žalovaná v dovolaní nenamietala chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu ako aj nedostatočne zistený skutkový stav veci majúci svoj základ v neobjektívnom hodnotení dôkazov.

17. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na

neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

18. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namietal de facto, nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Dovolateľ uviedol, že v odôvodnení absentuje vysporiadanie sa s právnou otázkou vlastníctva a dobromyseľnosti spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD a platnosti kúpnej zmluvy z 15.05.2007. Predsa, ak si na jednej strane odvolací súd utvoril právny záver i keď nesprávny), že nevlastníkom bol nielen úpadca BCT - Bratislavská cvernová továreň, akciová spoločnosť, ale aj 1. nadobúdateľ - Spoločnosť PERGAMUM, s.r.o, tak na druhej strane nemohol ignorovať dokazovaním verifikovaný fakt, že existoval aj ďalší v poradí 2. nadobúdateľ, u ktorého je v kontexte kolízie zásady nemo plus iuris a zásady ochrany dobromyseľného nadobúdateľa (v intenciách nálezu Ústavného súdu SR zo 16. marca 2016 sp. zn. I. ÚS 549/2015) rovnako nutné preskúmať a vyhodnotiť právnu otázku dobromyseľnosti lebo od jej posúdenia závisí možnosť priznania ochrany dobromyseľnému nadobudnutiu vlastníckeho práva v poradí 2. nadobúdateľovi. Odôvodnenie Rozsudku vytvára dojem akoby existovali iba dva subjekty, ktoré medzi sebou uzatvorili odplatný právny úkon, ktorého predmetom bol prevod sporných pozemkov. Odpoveď na otázku dobromyseľnosti spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD však v odôvodnení Rozsudku vôbec nenachádzame, lebo odvolací súd sa zameriaval iba na posudzovanie otázky dobromyseľnosti 1. nadobúdateľa - spoločnosti PERGAMUM s.r.o., ale opomenul sa zaoberať posudzovaním dobromyseľnosti 2. nadobúdateľa - spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD, ktorá je z hľadiska merita konania o určenie vlastníctva rovnako dôležitá.

19.1. Z obsahu dovolania tiež vyplýva, že dovolateľ mal v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania za nevyhnutné, aby sa odvolací súd v rámci odôvodnenia rozsudku vysporiadala s ochranou vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa tzn. aj spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD (s poukazom najmä na nález Ústavného súdu SR zo 16. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015, na ktorý poukazoval žalovaný v odvolacom konaní).

19.2. K predmetnej námietke dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu vzhľadom na bod 49. rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle ktorého: „Vzhľadom na vyššie uvedené a v zmysle zásady nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. že nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má, nenadobudli vlastnícke právo k sporným pozemkom ani právni nástupcovia spoločnosti Pergamum s.r.o. ako kupujúci na základe následných kúpnych zmlúv a to bez ohľadu na zápis v katastri nehnuteľností, svedčiaci vlastníckemu právu predávajúcich, nakoľko tento zápis nezodpovedal existujúcemu skutočnému vlastníckemu právu pravého vlastníka. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že posudzovanie dobrej viery nadobúdateľov pri ďalších prevodoch vlastníckeho práva zmluvnými prevodmi až na súčasného žalovaného s poukazom na zápis predávajúceho ako vlastníka v katastri nehnuteľností z hľadiska prelomenia zásady nemo plus iuris s poukazom na právne závery vyslovené v uznesení Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia NS SR nemá žiadnu právnu relevanciu, nakoľko v prípade týchto zmluvných prevodov vlastníckeho práva zákon výslovne taxatívne neupravuje nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa. Preto v prípade týchto zmluvných prevodov právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje.“, má dovolací súd preukázané dostatočne odôvodnené rozhodnutie, pričom na predmetnú námietku nebolo potrebné dať širšiu odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie.

20. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat', že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

21. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalovanej.

23. Dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku, jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. Právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Naplnené je tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu tvoriacich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 CSP a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany

sporu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko).

24. Vzhľadom na to, že pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ prevažne len polemizuje so závermi súdov nižších inštancií, dovolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

25.1. Vo vzťahu k nedostatočnému odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu dovolateľ konkrétne vytkol, že absentuje odpoveď na jednu z rozhodujúcich námietok, týkajúcu sa ochrany vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa tzn. aj spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD (s poukazom najmä na nález Ústavného súdu SR zo 16. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015, na ktorý poukazoval žalovaný v odvolacom konaní).

25.2. Ako vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 zo dňa 20. septembra 2022 „arbitrážnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“ O arbitrážnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

25.3. Dovolateľ považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za arbitrážne, pretože absentovala odpoveď na námietku týkajúcu sa ochrany vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa tzn. aj spoločnosti LAVINGTON CONSULTANTS LTD. V tejto súvislosti dovolací súd opätovne poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu a na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že konanie na odvolacom súde netrpí vadou zmätočnosti v intenzite porušujúcej právo na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

26. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

27. Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby mohol dovolací súd podrobiť dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, uvedeného pod písmenom a/ až c/ ustanovenia § 421 ods. 1 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v zákone (§ 431 až § 435 CSP).

28. V ustanovení § 421 CSP je výslovne zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitnej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu.

29. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia konkrétnej dovolateľom

označenej právnej otázky. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 2Cdo/54/2018, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

30. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP].

31. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

32. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Dovolací súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/123/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

33. Odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] ako dôvod prípustnosti dovolania sa „viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky“ (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1382).

34. Dovolateľ tvrdil, že podal dovolanie aj z dôvodu daného v § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Musí ísť o otázku právnu, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by dovolateľ mal a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil a c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

35.1. Dovolateľ mal za to, že právny záver o čiastočnej neplatnosti Zmluvy o predaji podniku vzťahujúcej sa na prevod sporných pozemkov z úpadcu na spoločnosť PERGAMUM, s.r.o. je nesprávny, pretože predmetná zmluva bola uzatvorená na základe nespochybného (právom aprobovaným spôsobom cez § 19 ZKV a excindačnú žalobu) súpisu podstaty ako platného právneho titulu na speňažovanie majetku v konkurze. Tento nesprávny právny záver je zároveň v rozpore s vyššie citovaným stanoviskom Občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR zo 17. júna 1998, Cpjn 19/98, vyššie citovaným uznesením Najvyššieho súdu SR z 5. novembra 1999, sp. zn. 50bo/292/99 a vyššie citovaným stanoviskom obchodného kolégia Najvyššieho súdu SR v stanovisku zo 16. decembra 2002, sp. zn. Obpj 7/2002 (R 63/2003), čo zároveň znamená existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a prípustnosť dovolania.

35.2. Aplikujúc ustanovenie § 124 CSP posudzoval dovolací súd dovolanie podľa jeho obsahu v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nálezy sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020), no napriek tomu konštatuje, že dovolateľ v dovolaní nevymedzil právnu otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP].

36. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli, v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priechiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3Cdo/6/2017, 1Cdo/106/2018).

37. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

38.1. Dovolateľ mal za to, že v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP právnu otázku zásadného právneho významu z hľadiska meritórneho rozhodnutia spočíva v tom, či sa žalobca v konaní o určenie vlastníckeho práva začatom až po skončení konkurzu môže domáhať prieskumu správnosti (platnosti) súpisu podstaty ako právneho titulu oprávňujúceho správcu na nakladanie s majetkom zahrnutým v súpise podstaty.

38.2. Dovolací súd v súvislosti s predmetnou právnou otázkou konštatuje, že odvolací súd sa nezaoberal prieskumom súpisu konkurznej podstaty, pričom v bode 36. svojho rozhodnutia uviedol, že „v určovacom spore súd nepreskúmava rozhodnutie konkurzného súdu, ale samotný nadobúdací titul a jeho platnosť. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva totiž priamo zo zákona a pôsobí voči každému a môže sa jej dovoliť ktokoľvek.“ Dovolací súd poukazuje tiež na tú skutočnosť, že dovolateľ v dovolaní nevymedzil právnu otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

39.1. Dovolací súd taktiež poukazuje na to, že dovolateľom špecifikovaná druhá časť právnej otázky zásadného právneho významu z hľadiska meritórneho rozhodnutia spočíva v tom, či sa žalobca v konaní o určenie vlastníckeho práva začatom až po skončení konkurzu môže domáhať platnosti scudzovacej zmluvy, ktorá na tento súpis podstaty právne nadväzuje za situácie, ak žalobca počas trvania konkurzného konania mal vedomosť o zahrnutí majetku do súpisu podstaty, bola odvolacím súdom v bode 37. rozhodnutia, riešená práve v opozitnom znení, a teda in concreto, že žalobca vedomosť nemal o predmetnom zahrnutí majetku do súpisu podstaty.

39.2. Za týchto okolností dovolací súd konštatuje, že dovolateľ v dovolaní nevymedzil právnu otázku, na

ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie, a ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP].

40. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, v jej riešení dovolacími senátmi sa ale prezentuje nejednotnosť brániaca vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, pričom táto otázka musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne. V rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/78/2017 najvyšší súd doslovne uviedol, že v takom prípade je dovolateľ „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“. Obdobný záver vyjadril najvyšší súd aj v ďalších rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3Cdo/87/2017, 4Cdo/14/2017, 6Cdo/185/2016, 8Cdo/141/2017).

41. Dovolací súd konštatuje, že v prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky týkajúcej sa dobromyseľnosti pri nadobúdaní vlastníckeho práva od nevlastníka, nakoľko dovolateľ iba polemizuje, nesúhlasí s právnym názorom dovolacieho súdu, cituje judikaturu, ktorou právny názor zároveň spochybňuje, najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok. Dovolací súd taktiež nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (viď komentár autorov Edmund Horváth a Andrea Andrášiová k Civilnému sporovému poriadku). Vzhľadom na uvedené dovolací súd uvádza, že dovolateľ uplatnený dovolací dôvod nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

42. Dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom, posudzujúc jeho dovolanie aj podľa obsahu, dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné, preto rozhodol o jeho zamietnutí (§ 448 CSP).

43. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP) vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania v dovolacom konaní úspešnej žalobkyni voči v dovolacom konaní neúspešnej žalovanej. Z obsahu spisu vznik trov dovolacieho konania u žalobkyne preukázaný je, preto dovolací súd žalobkyni voči žalovanej náhradu trov dovolacieho konania priznal v plnom rozsahu.

44. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.